

EEN DAPPER MEISJE

Maar vader, luister nu toch. Wilt u het geluk van mijn leven vernietigen? Ik heb geen lust om nu al te trouwen — en nog wel met een meisje dat ik nimmer gezien heb."

"Houd je oproerige tong, jouw brutale kwajongen. Te moeten beleven dat mijn eigen zoon mij zou weerstreven!"

"U weet niet," ging de jonge man woedend voort, „wat u van mij verlangt. De koning wenscht dat ik voor hem zal vechten en u wilt dat ik mij verbind aan de dochter van een vijand, een Roundhead, en thuis blijf aan haar zijde."

"Ja, dat wil ik!" bulderde de oude Cavalier, terwijl hij met de vuist op de zware eikenhouten tafel sloeg, dat het glaswerk rinkelde. „Te jong om te trouwen, maar te oud om te gehoorzamen. Te jong, welzeker, om mijn wil te doen en aan zijn vader en hemzelfen land en fortuin te verzekeren, maar oud genoeg om zijn tijd door te brengen in de taveerne bij wijn en verkeerbord. Dat moet uit wezen, jongen. Denk je dat ik wil worden tegengewerkt door mijn eigen zoon? Beloof mij morgen met mij naar het meisje te rijden en aan haar vader haar hand te vragen, of ik ransel je al je bloed uit je corpus."

"Dat kan me niet schelen," riep de jongeling uit buiten zich zelf, terwijl hij de armen over de borst kruiste, „Geesel me zoo lang je wilt, maar je zult mij niet in een huwelijk ranselen met een vrouw wier naam ik niet eens ken."

Dat was te veel voor den ouden fieren Cavalier; onder het bulderen van scheldwoorden en toespelingen op Absalom en andere weerstrevers van den vaderlijken wil, greep hij zijn zoon bij den kraag.

Een uur later vond Kit Carew zichzelf opgesloten in een zolderkamertje zittende op een oude kist, waarin zich verschillende familiekostbaarheden bevonden. Het was hier dat de oude heer zijn meest waardevolle bezittingen bewaarde en het was volkomen in de lijn dat hij hierin zijn zoon opsloot, die voor hem thans zeer bijzondere waarde had, omdat hij hem wilde bezigen als de schakel die zijn huis zou verbinden aan wat hij voorzag dat weldra de winnende partij in den lande wezen zou.

De jonge man wierp zich met zijn volle zwaarte tegen de deur, een, twee, driemaal en den derden keer gaf het oude slot, dat steviger leek dan het was, mee, en Kit viel languit op het portaal.

Vrij!

Hij stond op, begaf zich naar zijn kamer, veranderde daar van kleeren en het weinige geld dat hij bezat bijeen-garende, sloop hij het huis uit en begaf zich te voet opweg naar Oxford.

* * *

Twee maanden later was Kit Carew rijdende van Londen naar Oxford. Het was hem voor den wind gegaan sedert hij het ouderlijke huis ontvlucht was. Hij had een plaats gekregen in een dragonder-regiment en zich bij verschillende gevechten door dapperheid bijzonder onderscheiden.

En thans was hem de vereerende opdracht gegeven bij de Royalisten te Londen gelden te verzamelen, ten einde de uitgeputte schatkist van den koning weer te vullen.

Carew was bijzonder trotsch op zijn waardigheid als konings vertegenwoordiger en ongelukkigerwijs overstelt door het gewicht van zijn verantwoordelijkheid. Hij had ruim tweehonderdduizend gulden in goud bij zich.

Den nacht voor hij Londen verliet, had hij overnacht in het groote ledikant van de logerkamer eener taveerne, met de zakken vol goud rond zijn lichaam gebonden, gelijk een oude gierigaard.

De heirweg van Londen naar Oxford was zoo bewaakt door de Parlementstroepen, dat Carew het verstandig oordeelde een anderen weg te kiezen over Croydon en

Baby-Show in 't paviljoen „De Vrouw" op de Koloniale Tentoonstelling te Semarang. — De 26 deelnemers waren in 2 groepen verdeeld: Baby's tot 8 maanden en kindertjes van 8 tot 18 maanden. De foto stelt voor: de bekroonde baby's op moeders arm.

Donnington Castle en dan ten noorden van Oxford door een district dat nog in 's konings macht was.

Hij maakte den eersten dag een langen rit en was tegen het vallen van den avond in de nabijheid van Basingstoke.

De Augustus-avond was heet en drukkend en nu rommelde de donder in de verte, terwijl het landschap af en toe verlicht werd door een bliksemstraal. Carew staarde droomend in de verte en vergat een wijle den schat dien hij bij zich droeg, toen hij bij een kromming van den weg een troep ruiters in draf zag naderen. Zijn hart klopte hem in de keel, de oranje-keurige sjerpen waren in het halfduister goed merkbaar: het waren Parlementstroepen.

De schrik overmeesterde den armen Kit, hij beantwoordde het geroep van den aanvoerder der troep met een pistool-schot en zijn paard wendende, galoppeerde hij terug.

De Roundheads reden hem in vliegende vaart achterna en hun onvermoeide paarden begonnen spoedig op het paard van Carew, dat een dagreis gemaakt had, te winnen. Plotseling klonk een schot: Kit's paard viel ter aarde!

Hij maakte zich snel vrij uit het zadel en vluchtte in het struikgewas dat zich langs den weg uitstreckte. Met groote moeite baande hij zich een weg door de struiken tot hij eindelijk in een weide kwam. Hier bleef hij staan, hij hoorde zijn vervolgers achter hem roepen en takken afkraken, doch geen van hen scheen de plek te naderen waar Kit zich bevond.

Recht voor hem verhief zich de donkere massa van een groot gebouw met een bosch er achter. Hij rende het veld dwars over en op het landhuis toe, terwijl de bliksemstralen somtijds den omtrek verlichtten. Achter hem klonk nu duidelijk paardenhoefslag en het geschreeuw van zijn vervolgers. Ademloos en geheel verhit, vermoeid door het gewicht van al het goud dat hij bij zich droeg, rende hij op het huis aan.

Eindelijk had hij de achterzijde der woning bereikt. Hij zag nergens eenig teeken van leven, doch langs den muur waar hij tegen leunde groeide een groote wisteria en tusschen de takken van dezen schoonen bloemstruik bemerkte hij een halfverborgen venster. Hij klauterde als een kat tegen de klimplant op en werkte zich door het venster heen.

Op dat oogenblik schitterde weer een bliksemstraal, die de geheele omgeving en ook de kamer verlichtte, waar Kit was binnengeklommen. Daarna was het weer duister. Kit bleef verschrikt staan. Hij had bij het weerlicht gezien dat hij zich bevond in een kleine slaapkamer met zware eikenhouten meubelen, benevens een ledikant met witte gordijnen, gedeeltelijk opengeschoven en in dat ledikant zag hij het gelaat van een jong schoon meisje, dat hem verbaasd aanstaarde.

Wat het meisje zag, was een jonge man, knielende in het midden der kamer. Het gelaat van den jongen man, omlijst door lang donker krullend haar, was knap, maar zeer bleek en verschrikt.

„Om Gods wil, verraad mij niet!" fluisterde hij met

raam en stak een candelaber aan.

„Er is slechts een plaats waar ik u zou kunnen verbergen," zei ze zacht, „hier, deze kast, waarin mijn kleederen hangen. Kijk, ze loopt diep in om dezen hoek. Ik denk niet dat ze u hier zullen zoeken, doch u moet zeer stil zijn, want ik vrees dat het de troep van mijn broeder is, die u zoekt. Ik hoor zijn stem beneden aan de trap. Sst! Er komt iemand!"

Ze sloot de deur van de kast dicht en sloop op haar teenen weer naar bed terug.

Kit had nauwelijks zijn tegenwoordigheid van geest teruggekregen, toen er voetstappen klonken op het portaal naast de kamer.

„Ben je nog op, Charity?" vroeg een mansstem.

Toen werd de deur geopend en voorzoover Kit kon beoordeelen, traden twee mannen de kamer binnen.

„Wat voer je uit, meisje?" klonk het weer en het leek Kit wel de stem van een oud man. „Waarom ben je gekleed en brandt je kandelaar? mij dunkt duisternis is het beste voor hoofdpijn."

„Ik kon niet slapen, vader," antwoordde het meisje, „vanwege het onweer. Ik had juist de kaars aangestoken. Ik . . . ik wilde . . . ik was van plan wat te gaan lezen, om mijn vrees te verdrijven."

„Dochter Charity," hernam de oude Puritein op strenge toon, „we zoeken naar een vijand, die zich hier ergens verborgen heeft. Heb je van dien man iets gezien of gehoord?"

„Ik hoorde de soldaten in den tuin, vader!"

„Zij moet geslapen hebben," zei nu de ander man. „Of de man heeft zich in de kamer vergist. De oude Duncombe, die het huis net zoo goed kent als u, zweert dat hij den kerel hier de kamer van mijn zuster zag binnenklimmen."

„Ja, ja, 't was een knappe jonge snuiter en nu heeft de juffrouw natuurlijk medelijden met hem gekregen. Zoo zal de geschiedenis wel wezen, denk ik," zei de oude heer en hij lachte zoo grimmig, dat de luisterende Kit zijn vuisten balde van machteloze woede.

„Maar als hij hier is," ging de vader voort, „dan zullen we hem spoedig vinden. Doorzoek de kamer, Godfrey!"

„Terwijl je hier je tijd vermorst, kan de man ontsnappen, broeder," riep het jonge meisje in wanhoop uit. „Laat Godfrey heengaan en ik zal u alles vertellen!"

„Nee, hij blijft," gebod de oude heer. „Spreek, meisje! Hij is je broeder en heeft het recht van deze zaak kennis te nemen."

„Welnu, ik was het, die men het venster zag binnenklimmen."

Een angstige stilte volgde op deze vreeselijke bekentenis. „En met wien had je een samenkomst, deern?" bulderde de oude vader razend van woede en verdriet.

Er kwam geen antwoord.

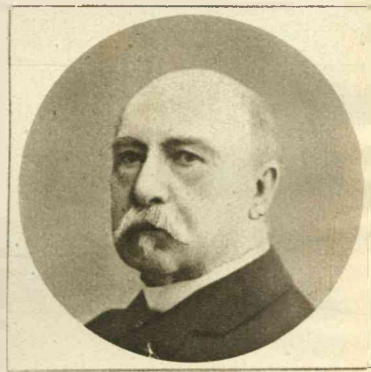
„Laat ons heengaan, voordat ik mij aan haar vergeet! Gave God dat ze nooit geboren was!" Kit hoorde een smekende, onvaste stem en toen voetstappen, die zich naar de deur begaven. Toen drong het tot zijn bewustzijn door, dat er nog iets vreeselijks is dan de dood, namelijk te leven als een eerlozen lafaard, te leven met het bewustzijn den dood ontkomen te zijn, ten koste van de eer van een dapper meisje.

Dr. L. S. ORNSTEIN, benoemd tot-Hoogleraar in de Wis- en Natuurkunde aan de Universiteit te Utrecht. (foto Blöte)

Mej. J. Lugt houdt in 't Paviljoen „De Vrouw" op de Koloniale Tentoonstelling te Semarang cursussen en demonstraties op 't gebied van fröbelen en handenarbeid (vouw- en knipcursus), kook- en huishoudonderwijs.

Dezer dagen is in den ouderdom van 68 jaar overleden Jhr. Rudolph van Hoogenhouck Tulleken, oud-Kolonel der Artillerie v. h. Ned.-Ind. Leger.